

Франклинъ са съгласи. Настанѣ и рѣшител-
ний моментъ. Когато графъ Грассъ са поевн
на Чезапекситъ води съ своята могущественна
флота, Вашингтонъ, като остави доволно вой-
ска за защита на укрѣпленнитѣ мѣста на Худ-
сонъ и като измами Хенриха Клинтона за свои-
тѣ намѣрения, съедини са съ Рошамбо, и бър-
же са спуснѣ на югъ да освободи тѣзи частъ
на американската земя, която бѣше нападната
отъ Англичанитѣ. Во Виргиния той са съ-
едини изново съ Лафайета, на когото войската
са бѣше усилила отъ пристигванъето на нови
сили, и всички наедно трѣгнѣхъ да нападнѣтъ
въ Йоркъ-Тоунъ лорда Корнваллиса, който до
тогазъ все бѣше одържалъ побѣда.

Англичанската войска, която бѣше спрѣна
на туй мѣсто дѣто отъ къмъ морето я напада
американската наедно съ френската войска,
и като изгуби първитѣ мѣста, изгони са изъ
своитѣ мѣстности, превзети съ пристѣпъ, и са
принуди да са предаде по капитулация на 19
Октовр. 1781 година. Седемъ хиляди войскари,
като исключимъ матрозитѣ, са предадохъ во-
еннопленни. Разбиванъето на Корнваллиса бѣ-
ше допълненъе на разбиванъето на Бургуана.
Вашингтонъ довѣрши въ Йоркъ-Тоунъ славно-
то дѣло на освободяванъето на Америка, зах-
ванато отъ генерала Гатеса въ Саратогъ. Пър-
вата отъ тѣзи капитулации донасяше съюзъ съ
Франца, а втората — миръ съ Англия.

И наистина, въ тѣзи минута Англия позна
незаможността на своитѣ усилия за покоря-
ванъето на Америка. Презъ шестгодишната вой-
на, тя не можи нито да завладѣ земитѣ на